

03030322 – 22. mars

Det sømmet seg for ham som hadde ført mange barn til herlighet, at han gjennom lidelser skulle fullende deres frelses høvding (sv: skulle gjøre deres frelses høvding fullkommen). Heb 2: 10.

Det var verket som vår frelses høvding, Kristus, fullbyrdet gjennom hans liv her på jord og hans død på korset. Og dette fullbyrdet han gjennom to spesielle egenskaper som før han kom til vår jord var helt ukjente for Guds Sønn, nemlig hans lydighet og hans lidelse.

Dette ser vi av disse apostelens ord: «Det sømmet seg for ham, at han gjennom lidelser skulle fullende deres frelses høvding». Og videre. «Enda han var Sønn, lærte han lydighet av det han led. Og da han var fullendt (sv: fullkommen).» – Legg merke til dette! Guds Sønn «lærte lydighet».

Dette var noe fullstendig nytt for Herren, som selv er alle skapningers herre, og den som selv har gitt loven; som en lydige tjener gå inn under den loven han selv har gitt oss.

Selv undrer han seg liksom over dette, når han i den profetiske Salmen sier: «Mange, Herre, min Gud, er dine underfulle gjerninger – offer og gaver hadde du ikke velbehag i, men mine ører har du åpnet. Se, jeg kommer. I bokrullen er det skrevet om meg. Å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mitt indre».

Legg merke til: «mine ører har du åpnet». Dette skildrer hvordan han ble «født under loven» – ble satt til å lyde. For det er dette som kjennetegner tjeneren; å høre, bare høre og være lydige. Dette var altså en helt ny egenskap hos Guds Sønn. Da forstår vi også hvorfor apostelen sier han «lærte lydighet».

Men Guds lov var jo gitt til menneskene. Å lære lydighet, som et slags helt konkret kall å leve i lydighet innfor Guds lov, det var jo noe Guds Sønn aldri behøvde for sin egen del. Det har han altså helt og holdent gjort bare som vår frelses høvding. Som den andre Adam, som nå som hele menneskehetens stedfortreder skulle prøves i lydighet. På samme måte som den første Adam også ble satt på lydighetens prøve, – men falt. «For slik som de mange er blitt syndere ved det ene menneskes ulydighet, så skal også de mange bli rettfærdige ved den enes lydighet».

Å, for en herlig trøst, hver gang vi kjenner vår daglige og uendelige ulydighet –! For hele vår synds grufullhet består jo i ulydighet mot Guds bud. Å, for en herlig trøst det da er å vite at Gud har gitt oss én som skulle leve et liv i fullkommen lydighet, i vårt sted. Den lydigheten vi skylder å oppfylle, men som aldri blir fullkommen hos oss!

«Ved den enes lydighet skal mange bli rettfærdige». Det er Kristi lydighet som er den egentlige fullbyrdelsen. Det er den, gitt og tilregnet oss, som er den rettfærdighet vi kan bestå med innfor Gud, og er den rettfærdighet loven krever – men ikke kunne finne hos oss. Som Paulus sier: «Det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud ved å sende sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse».

Det var ikke nok at syndene våre ble utslettet med blod. Loven måtte også oppfylles. Og det behaget den barmhjertige Faderen å gi oss en som skulle stilles på prøve for alle mennesker. En ny Adam som skulle bestå prøven, en for alle, og alle i ham.

Derfor har han, selv om han var Guds Sønn, lært lydighet. Og da «han var fullendt», da verket var fullbyrdet og vår frelses høvding fullkommen, «ble han opphavsmann til evig frelse for alle dem som lyder ham».

Altså er det først gjennom lydighet og lidelse han er blitt en fullkommen frelses høvding. Da han ennå lå bare som et barn i krybben, var han altså ingen «fullendt» frelser. Hadde han vendt tilbake til himmelen direkte fra krybben, hadde et slikt besøk fra det høye ikke blitt noen frelse for oss. Han måtte gjennom det som skulle gjøre ham til vår frelse og vårt håp, bli vår frelses høvding.

Det var helt nødvendig at han først, gjennom storm og trengsler, for oss og i vårt sted fullbyrdet all rettferdighet, og oppfylte alt som etter Guds lov var pålagt oss å gjøre. Det var uunngåelig for ham. Han måtte gjennomleve hele den forbannelsen som rettelig tilkom oss. Ja, han måtte selv bli en forbannelse for oss. Han måtte kjempe, lide, blø og bli forlatt av Gud. Han måtte dø. Han måtte vandre gjennom all denne lidelsens uhygge, hvis han skulle bli en fullkommen frelser for oss.

Og selv dette var fremdeles ikke alt som måtte skje med ham for å oppfylle dette høye målet. Han måtte også stå opp igjen etter døden, som en livets seierherre. Og deretter, ikledd vårt kjød og blod, fare opp igjen til himmelen og få plass ved Majestetens høyre hånd. For at han så skulle kunne sende oss sin Ånd, og reise opp på jord et velskikket folk for Herren.

Først da, når han hadde opplevd brølet fra avgrunnen, hadde drukket av Belias bekker, styrtet seg ned i en avgrunn av dødens forbannelse, sprengt gravens segl, gått gjennom skyene og i menneskelig kjød og blod inntatt plassen ved Majestetens høyre hånd –. Da var han fullt og helt blitt vår «visdom fra Gud og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning». Da først stod han der – for Gud og for verden – som en fullkommen Frelser og Yppersteprest for sin hær av syndere – og var fullkommen.